

Mount

Před dvaceti osmi lety

TY SRÁČI! VRAŤ SE! Za tohle půjdeš sedět.“
Prodíral jsem se davem, vrážel do turistů a točil se dokola, abych se zbavil chlápka, který mě pronásledoval. Šlo o totálně promarněnou příležitost, protože jsem ten zmatek ani nestihl využít, abych šlohnul další naducané peněženky nebo drahé hodinky.

Jen protože jsem chtěl, aby ta pitomá snickerska na pár hodin umlčela můj kručící žaludek, a neměl chuť za ni dát svoje těžce vydělané prachy. Být v New Orleansu dítě žijící na ulici nebylo pro slabé povahy. Odvrácená strana tohoto města by vás sežvýkala a vyplivla rychleji, než byste řekli *pytel na mrtvolu*.

Nehledej přátele; hledej spojence. Ale neopovažuj se jim věřit.

„Vidím tě, uličníku! Poldové už jsou na cestě! Tentokrát jsi skončil!“

Ernie, kreténský majitel večerky, kde se daly cukrovinky ukrást nejsnáze v celé Francouzské čtvrti, byl odhodlaný dostat mě jednou provždy do basy. Ale nejdřív by mě musel chytit.

Tři roky na ulici a nikdo ji neznal líp než já.

Prokličkoval jsem davem, vběhl do postranní uličky a protáhl se mezi dvěma křivými tyčkami v plotě z tepaného železa. Ernieho tlustý zadek se mezi ně rozhodně nevejde. Sprintoval jsem po cihlovém chodníku k železné bráně. *Zamčeno*. To pro mě nebyl problém.

Přešel jsem ji jako opice a seskočil na opačné straně bloku. Ten dement mě nikdy nenajde. Strčil jsem ruce do kapes a vytáhl peněženky, které jsem štípnul, než jsem narazil na Ernieho. Musel jsem se jich zbavit pro případ, že by mě sbalili.

Rozhlédl jsem se na obě strany, pak jsem se otočil zády do ulice a jednu otevřel. Vytáhl jsem z ní dvě dvacky. *To není špatné*. Za to budu mít pár týdnů jídlo. Přejel jsem očima průkaz, který byl uvnitř, a hodil peněženku do kanálu.

Rocky Mount. Znělo to idiotsky. Kdo by takhle pojmenoval svoje dítě?

Jakmile mi to blesklo hlavou, okamžitě jsem tu myšlenku vytěsnil. Přinejmenším se ho obtěžovali pojmenovat.

Otevřel jsem druhou peněženku a našel zbrusu novou stovku. *Super*. Když budu šetřit, mám vysta-